

EcoEvanxeo

"Respetar e coidar, a Casa Común,
é unha novo xeito de amar a Deus"

VII DOMINGO DO TEMPO ORDINARI 20 DE FEBREIRO DE 2022

Nun sen número de ocasións o papa Francisco pediu aos fieis ser cristiáns en serio e non mornos. Non ser 'cristiáns á metade de camiño'. Non acomodarse na convicción de non necesitar nada, de non facer dano a ninguén. Un cristianismo así, di o papa, non serve a ninguén! Que fortes e claras son as súas palabras! Dános para un autoexamen individual e comunitario. Por iso imos deternos un momento para preguntarnos:

Ao cristián bástalle evitar o mal ou non causar problemas aos demais?, por que? No noso contexto actual: Que respostas radicais se esperan dos cristiáns?

O Papa tamén dixo de non podemos 'licuar a fe en Xesucristo', non podemos 'edulcorar ou diluír o cristianismo'. É que hai esixencias evanxélicas, como o perdón aos inimigos, moi difíciles de vivir. Este anuncio provocador e radical é o que nos lanza o Evanxeo deste domingo.

Evanxeo

Lc 6, 27-38

En cambio, a vós os que me escoitades dígovos: amade os vossos inimigos, facede o ben aos que vos odian, bendicide aos que vos maldín, orade polos que vos calumnian. Ao que che pegue nunha fazula, preséntalle a outra; ao que che quite a capa, non lle impidas que tome tamén a túnica. A quen che pide, dálle; ao que leve o teu, non llo reclames. Tratade aos demais como queredes que eles vos traten. Pois, se amades aos que vos aman, que mérito tedes? Tamén os pecadores aman os que os aman. E se facedes ben só aos que vos fan ben, que mérito tedes? Tamén os pecadores fan o mesmo. E se prestades a aqueles dos que esperades cobrar, que mérito tedes? Tamén os pecadores prestan a outros pecadores, con intención de cobrarllo. Pola contra, amade os vossos inimigos, facede o ben e prestade sen esperar nada; será grande a vosa recompensa e sereis fillos do Altísimo, porque el é bo cos malvados e desagradecidos. Sede misericordiosos como o voso Pai é misericordioso. Non xulguedes, e non sereis xulgados; non condenades, e non sereis condenados; perdoade, e sereis perdoados; dade, e darásevos; verteranvos unha medida xenerosa, ategada, remexida, desbordante, pois coa medida con que medirdes medirásevos a vós».

Oración

Xesús, mestre, non só nos dixeche que deberíamos amar os nosos inimigos, senón que o viviches ata o extremo. Na cruz perdoaches os teus inimigos. Hoxe recoñecemos que ser os teus discípulos non é broma, implica radicalidade e transformación. Inspíranos camiños que nos comprometan a construírnos nun "nós" habitantes da Casa Común (cfr. FT 17). Neste fogar común compartimos e convivimos todos, amigos e inimigos, bos e malos. Ensínanos a amar a todos.

Reflexión

Todos os ensinamentos de Xesús foron as máis revolucionarios do seu tempo. Entre eles o amor ao inimigo foi a novidade por excelencia. Existían moitos ensinamentos clásicos dados polos sabios, mestres relixiosos, etc. Pero o amor ao inimigo ninguén o ensinaba porque non o practicaban, polo tanto, non tiñan a autoridade moral para falar sobre o tema. Con todo, o amor aos inimigos foi un mandato propio e característico da predicación de Xesús.

Xesús ensina aos seus discípulos varias actitudes que, vivíndoas, daralles identidade propia aos seus. O capítulo sexto do evanxeo de san Lucas resúmeas como un compendio: "facede o ben aos que vos odian" (Lc 6, 27), "bendicide aos que vos maldín" (Lc 6,28), "orade polos que vos calumnian" (Lc 6,28). A partir destas prácticas necesarias, Xesús dá un paso moito máis radical e revolucionario: Non soamente habemos de evitar o mal, senón que estamos convidados a amar aos inimigos e a quen nos persegue de distintas maneiras. Os evanxeos mencionan o termo "inimigos" en plural, polo que se interpreta que a expresión non debe limitarse a algún inimigo persoal, senón que abarca a todos, familiares, opositores, membros doutras relixións, políticos, etc.

A proposta de Xesús implica radicalidade, algúns considerárona como unha utopía ilusoria. O normal sería desexar o mal aos nosos inimigos ou aos que nos fan dano. Con todo, o Evanxeo fala desta máxima esixencia que Xesús pide como algo propio do discipulado. Certamente, vivir o perdón e o amor aos inimigos non se dá en automático, salvo admirables excepcións. Polo xeral implica un proceso persoal de curación e procura de xustiza.

Así tamén, o perdón é un agasallo que debemos pedir sempre e loar a Deus por iso. San Francisco de Asís, o santo da ecoloxía, o mesmo que loou a Deus polo irmán sol, pola irmá terra e por todas as criaturas, tamén dixo: Loado sexas, meu Señor, por aqueles que perdoan polo teu amor.

O desexo de recibir e dar perdón, como o dicimos na oración do Noso Pai, ínstanos a ampliar os nosos horizontes buscando a luz da fe e da razón, desde as nosas conviccións crentes. Neste sentido a máis recente encíclica "Fratelli Tutti" (Irmáns todos), sobre a fraternidade e a amizade social, é referencia elemental para que os cristiáns transitemos polos prementes camiños da fraternidade universal.

Este horizonte de amor radical do vivir cristián débese traducir nun estilo de vida fraterno, onde nada nin ninguén ha de quedar excluído. "Xesús lembrounos que temos a Deus como o noso Pai común e que iso nos fai irmáns. O amor fraterno só pode ser gratuíto, nunca pode ser un pago polo que outro realice nin un anticipo polo que esperamos que faga. Por iso, é posible amar os inimigos. Esta mesma gratuidade lévanos a amar e aceptar o vento, o sol ou as nubes, aínda que non se sometan ao noso control. Por iso podemos falar dunha fraternidade universal" (LS 228).

"O ben, como tamén o amor, a xustiza e a solidariedade, non se alcanzan dunha vez para sempre; han de ser conquistados cada día" (FT 11). Síntome nesta dinámica de crecer no amor, a xustiza e a solidariedade? Que pasos me sinto convidado/a a dar para practicar o perdón expresado por Xesús?

